

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Gij moet deugd en heiligheid voortdurend voor Mij beoefenen.

LEER EN VERB. 46 : 33.

No. 3.

1 Februari 1911.

16de Jaargang.

HET EMIGREEREN VOORHEEN EN THANS.

Gewoonlijk wordt maar weinig beseft welk groot verschil er is tusschen het emigreeren in dezen en in vroegeren tijd. Men kan zich nu haast niet indenken met welke moeilijkheden het emigreeren vroeger gepaard ging en welke opofferingen gemaakt moesten worden. Daar het misschien niet onbelangrijk is daarover iets mede te deelen, zoo willen wij in het kort eenige vergelijkingen maken. Als wij hier over emigreeren spreken, dan hebben wij oog op het emigreeren van de Heiligen der Laatste Dagen naar het verre Westen, naar den staat Utah en omliggende staten.

De eerste Mormoonsche emigranten bereikten den tegenwoordigen staat Utah in 1847. Zij hadden hunne woonplaatsen in Illinois verlaten, omdat zij steeds vervolgd waren geworden en dachten in de onherbergzame westelijke streken rust en vrijheid te zullen genieten. Vreeselijk is het lijden dezer eerste emigranten geweest, en de geschiedschrijver H. H. Bancroft zegt hiervan: „Daar is geen vergelijking in de wereldgeschiedenis met deze verhuizing uit Nauvoo.”

Geen spoorwegen doorkruisten toen Amerika en met wagens moest de reis gemaakt worden en dat nog wel door ongebaande wildernissen. Zij sliepen in tenten en wagens en werden door sneeuw en stormen geteisterd.

Toen zij na eenige maanden in Utah aankwamen, stonden er geen bloedverwanten of vrienden op hen te wachten, noch konden zij hun intrek in gereedstaande huizen nemen. Neen, Utah was toen een onherbergzaam oord, bewoond door wilde dieren en zwervende Indianen. Men moest in tenten wonen totdat er

woningen gemaakt waren, dit waren eerst ruwe verblijven van boomstammen gemaakt. Ook moest men onmiddellijk aanvangen wat land te bebouwen, zoodat er dat zelfde jaar nog wat geoogst kon worden.

Deze eerste emigranten werden al zeer spoedig door anderen gevolgd. Zij hadden met de zelfde moeilijkheden te kampen en het duurde nog langen tijd, alvorens de spoorwegen de reizigers naar Utah konden vervoeren.

De eerste leden der Kerk die van Europa naar Amerika emigreerden, verlieten Liverpool, Engeland, op 6 Juni 1840; zij arriveerden te New-York op 20 Juli van het zelfde jaar. Zij hadden dus een zeereis van ruim 6 weken. De schepen en booten voor het vervoer van reizigers waren toen niet zoo groot en doelmatig ingericht voor het vervoer van reizigers als tegenwoordig en het ging daarom met meer en groote moeilijkheden gepaard. Toen stoombooten de zeilschepen vervingen en steeds beter werden ingericht, werd de zeereis van korter duur en aangenamer. Maar voordat de spoorwegen tot Utah aangelegd waren, moesten al die emigranten met groote moeilijkheden kampen. De reis kostte toen veel meer geld als tegenwoordig en ging met veel grooter moeilijkheden en opofferingen gepaard.

Na de zeereis volbracht te hebben, ging men zoover als mogelijk was met den trein, maar dan werd halt gehouden, om alles voor de reis door de wildernissen van Amerika gereed te maken. Men mocht slechts zeer weinig bagage medenemen. Het gebeurde zelfs dat er niet meer dan 17 of 20 ponden werd toegestaan. Als alles voor de reis gereed was, dan ving de moeilijke tocht aan. Men reisde met wagens door ossen getrokken, maar ook is het gebeurd, dat den geheelen weg met handkarren werd afgelegd en de emigranten moesten loopen. Velen konden dan ook de moeilijkheden aan zulk een reis verbonden niet verduren en honderden Heiligen der Laatste Dagen stierven alvorens het doel der reis bereikt was. Dat het eten op zoo'n reis niet overvloedig en niet altijd even smakelijk was, zal een ieder begrijpen. Wanneer men dan eindelijk in Utah aankwam, was de toestand daar geheel anders als men in Europa gewend was en het duurde vele jaren eer er betere huizen en wegen kwamen en de toestand was zooals wij die nu aantreffen.

Daar in vorige jaargangen van dit tijdschrift verschillende malen over die reizen en gebeurtenissen uitvoerig geschreven is, zoo zullen wij daar niet verder over uitweiden. Wij wenschen slechts het oog te vestigen op de volharding en opoffering dezer eerste emigranten. Vanwaar toch die zucht om al die moeiten te trotseeren en alles op te offeren, om naar dat onherbergzame

Westen te gaan. Het was omdat men overtuigd was, dat het de wil des Heeren was en Hij in de toppen der bergen een volk voor Zijne wederkomst wilde voorbereiden. Bedriegers en een bedriegelijk werk konden de menschen onmogelijk op zoodanige manier geïnspireerd hebben, om zulke reizen met volharding te volbrengen en steeds voort te doen gaan.

Wij die de vruchten plukken van de opofferingen dezer eerste emigranten, moeten eerbiedig aan hen denken en de heldenmoed dezer edele mannen en vrouwen waardeeren. Het is goed ons zelve af te vragen, of wij zoo vast in het geloof zijn als die eerste emigranten en of het voor ons mogelijk zou zijn, zulke moeilijke reizen te volbrengen, met de zelfde volharding en moed als door hen betoond.

En nu? O, hoe geheel anders is het emigreeren! De stoombooten die ons over de groote wateren dragen, zijn zeekasteelen. Zij zijn schoon, prachtig en doelmatig ingericht en een zeereisje naar Amerika is een mooi uitstapje van enkele dagen. In de nieuwe wereld aangekomen, kunnen wij onmiddellijk plaats nemen in prachtige spoorwagens die van alle gemakken voorzien zijn. Het is dus niet noodig te wachten totdat de ossenwagens of handkarren gereed zijn. Per spoor gaat het dan met snelle vaart naar het verre Westen. Als men middelen heeft kan men op tijd in het spoor een maaltijd nuttigen en ververschingen bekomen. Men kan boeken, tijdschriften en couranten lezen en zelfs des nachts in een doelmatig ingerichte slaapwagen een verkwikkende slaap genieten. Kortom, het is alsof wij ons tehuis bevinden en zoo naar een afgelegen oord worden over geplaatst. En als wij dan in Utah of omliggende staten aankomen, dan zijn er familieleden of vrienden op ons wachtende, die ons naar hunne woningen medenemen en doen vergeten, dat wij zoover van huis zijn.

Wij willen niet over de toestanden in Utah en hetgeen daar te genieten is spreken, daar dit artikel niet geschreven is om tot emigreeren aan te moedigen. Zij die in Utah en in de omliggende staten wonen, weten door ondervinding, dat er een zeer groot verschil is in de middelen van vervoer die de emigranten voorheen en thans naar Utah vervoeren. De moeilijkheden zijn nu dan ook niet zoo groot als voorheen en wij zouden die voorrechten waardeeren en er de Heere dankbaar voor zijn; en als wij soms kleine moeilijkheden op reis ontmoeten, dan is het goed te bedenken, dat voorheen nog veel grooter moeilijkheden gewillig gedragen werden.

STEMMEN UIT UTAH.

Reeds dikwijls zijn in vorige jaargangen van „De Ster” verschillende getuigenissen opgenomen van Nederlanders die nu in Utah woonachtig zijn. Het is niet mogelijk melding te maken van alle brieven door ons uit Amerika ontvangen, noch kunnen wij uitvoerig in onze aanhalingen zijn. Wij vermelden die getuigenissen ook niet om invloed op het emigreeren uit te oefenen, daar wij opzettelijk geen melding maken van de maatschappelijke vooruitgang der schrijvers, maar alleen vermelden wat op de godsdienst en het leven van de Heiligen der Laatste Dagen betrekking heeft.

Over het algemeen wordt steeds met lof en waardeering over het leven en den toestand in Utah gesproken. Daar er echter veel gesproken en geschreven wordt ten nadeele van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en vooal de leer en het leven van dat volk in Utah als goddeloos en onzedelijk wordt voorgesteld, zoo willen wij ook dit jaar weder eenige getuigenissen in ons tijdschrift opnemen. Deze getuigenissen zijn geheel ongevraagd en vrijwillig tot ons gezonden.

De volgende aanhalingen zijn uit brieven die onlangs door ons werden ontvangen, maar te uitvoerig waren om geheel over te nemen. De brieven worden op het hoofdkantoor bewaard.

Broeder D. M. van Santen, wonende te Salt Lake City, Utah, voorheen te Rotterdam woonachtig, schrijft ons:

„Wij zijn verheugd in het heilig Evangelie en hopen getrouw te blijven tot het einde onzer dagen. Wij zijn verblijd in de toppen der bergen te zijn, in het land des Heeren, onzen God. * * * Niets is mij te zwaar meer in het Evangelie, ik wensch te doen wat God van mij verlangt. Ik hoop dat ik door daden mijnen hemelschen Vader mijne dankbaarheid kan bewijzen.”

Deze broeder zegt ook in zijn schrijven, dat hij, door te luisteren naar de raadgevingen van de dienstknechten des Heeren en vast te houden aan het Evangelie, maatschappelijk en geestelijk een beter mensch geworden is.

Broeder J. J. De Brij, wonende te Salt Lake City, Utah, voorheen te Rotterdam woonachtig, schrijft ons:

„De voorrechten en zegeningen die ik geniet, hebben mijne verwachting overtroffen. Nimmer heb ik berouw gehad hier in dit land vergaderd te zijn.

Stipte gehoorzaamheid aan het Woord van Wijsheid heeft goede gevolgen gehad, want ik ben nu bijna 10 jaren hier aan de Universiteit werkzaam en heb nimmer een dag voor ziekte

verzuimd. Het is den mensch gegeven, nu het Evangelie hersteld is, de hoogste zegeningen te ontvangen door oprechtheid en stipte gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie."

Broeder De Brij schrijft dan over de wonderbare herstelling van een zijner dochters, door de zegeningen van het Evangelie en zegt dan:

"Een ander voorrecht, door mij genoten, is eene roeping van een mijner zonen, thans in uw midden, om als een dienstknecht des Heeren eene zending te vervullen. Ik beveel hem in uw geloof en gebeden aan, opdat zijne zending niet ijdel mag zijn. * * * Laat uw vlucht naar Zion niet in haast zijn, en werkt tot opbouw en uitbreiding van Gods Koninkrijk terwijl gij in Nederland zijt. Wat mij aangaat, mijne innige begeerte is, getrouw te blijven en volgens het Evangelie te leven, opdat ik in het zelve mag sterven."

Broeder A. Boerema, wonende te Ogden City, Utah, voorheen te Rotterdam woonachtig, schijft ons:

"Wij zijn nu 15 maanden hier in Ogden en ik verblijd mij nog als altijd in dit Evangelie, wij zijn verheugd hier te zijn en hopen van harte hier te blijven, daar we ons hier thuis gevoelen, en ik hoop en wensch niet uit dit land te vertrekken, dan voor een goed doel, als ik het waardig mag zijn, of worden, na verloop van eenigen tijd, om ook eenen zending te volbrengen.

Wij weten dat dit het eenige, ware Evangelie is, de weg waarop wij kunnen terug keeren tot ons vorig verblijf, doch niet anders dan door te volharden tot het einde.

De läster praatjes die de menschen in Holland van de Mormonen rondstrooien, zijn onwaarheid; ik verklaar hier, dat de Heiligen in Utah goede en beschaafde menschen zijn en geen slavenhandelaars, zooals ik toen wel eens heb hooren zeggen."

Ook ontvingen wij een schrijven van Broeder en Zuster M. Vellinga, wonende te Ogden City, Utah. De brief spreekt van vreugde en blijdschap in het Evangelie, eene dankbaarheid tot God en eene begeerte om tot het einde te volharden.

Broeder Jan Postma, wonende te Grand Rapids, Michigan, Vereenigde Staten, schreef ons eenen brief, waarin hij zijne vreugde uitdrukt een lid der Kerk te zijn en begeerig is in getrouwheid aan het Evangelie voort te gaan. Ons tijdschrift is hem steeds welkom en tot veel zegen geweest.

De personen van wier schrijven wij hier boven melding maakten, zijn alle gehuwd en schreven deze brieven ook uit naam hunner vrouwen, zoodat die getuigenissen niet eenzijdig zijn.

TEVREDENHEID.

Geen geluk is denkbaar zonder tevredenheid. Vele menschen zijn niet te vreden. Ze kunnen daarom nimmer gelukkig zijn. De omstandigheden waaronder geleefd wordt, hebben een grooten invloed op tevredenheid.

Maar ook daar waar alle omstandigheden medewerken om 't leven een genot te doen zijn, ziet men nog dikwijls ware tevredenheid ontbreken. 't Ondervonden genot en geluk wordt heel dikwijls pas dan op de juiste waarde geschat, wanneer het vervlogen is. Ezau b. v. heeft zeer zeker niet het voorrecht beseft wat verbonden was aan het eerstgeboorterecht; en zonder twijfel heeft hij pas later begrepen, welke groote waarde hij als 't ware had weggeworpen, door het te verkoopen om een enkele keer in de gelegenheid te zijn, zijn honger te stillen. 't Heeft hem misschien later ontevreden gemaakt.

Menigmaal beseffen wij niet de waarde van onze zintuigen, en stemt het bezit er van ons niet tot groote dankbaarheid en tevredenheid, omdat juist dat bezit, ongestoord bezeten, ons tot gewoonte is geworden, en ons zodoende ongevoelig heeft gemaakt voor het daaraan verbonden geluk. Eerst dan, wanneer wij bijvoorbeeld door een ongeluk een onzer zintuigen hebben moeten missen, komen wij tot de ontdekking, dat wij een groote schat verloren, waarvan wij de waarde, toen wij dezelve nog bezaten, op verre na niet op den juisten prijs hadden gesteld.

't Leven schijnt ons somwijlen haast niet meer waard geleefd te worden, als het is dat wij een onzer dierste verwanten verliezen, en toch, hoe weinig hebben wij hun bijzijn menigmaal niet op prijs gesteld, toen wij nog in de gelegenheid waren ons in het ongestoorde genot er van te verheugen. Hadden wij dit wel gedaan, dan had dit ons zeer zeker een stap nader tot tevredenheid gebracht. 't Leven is heel vaak juist wat wij er van maken. 't Bestaat uit een aaneenschakeling van kleinigheden. Door die kleinigheden op de juiste waarde te schatten, wordt voor een groot deel tevredenheid bereikt. Meestal echter zien wij naar dingen welke ver boven ons, en niet naar die welke onder ons naaste bereik liggen, en dit maakt ons ontevreden. Zouden wij daarentegen zien naar datgene waarvan wij meer dan bezitters zijn en de voorrechten verbonden aan het bezit hiervan erkennen, 't zou ons zeker helpen ons leven meer tevreden te maken.

Zou niet de rijke somwijlen gaarne zijne schatten willen geven voor onze gezondheid? Zou niet somwijlen gaarne de rijke weduwe al hare weelde willen afstaan, om haar overleden echtgenoot in 't leven terug te kunnen roepen? Zijn deze schatten wel altijd

intijds gewaardeerd geworden? Hebben wij niet allen ruime stof tot dankbaarheid en tevredenheid, wanneer wij gewillig zijn de gaven op te merken welke wij ontvingen? Schijnt voor ons niet iederen morgen opnieuw de zon? Overgiet ze niet Gods schoone aarde opnieuw iederen morgen met onbeschrijfelijke pracht?

Bezitten wij niet het wonderbare vermogen dit alles te kunnen waarnemen? Gaan we eens naar buiten en zien op naar de schitterende pracht van den sterrenhemel en verdiepen we ons eens voor een oogenblik in de onuitsprekelijke kalmte en rust en schoonheid die daar spreekt van het firmament. Schijnt ons kleine leed niet somwijlen o zoo nietig en van zoo geringen omvang, wanneer het wordt vergeleken met de majesteit van Gods schoone schepping? — O, ik weet het wel, 't zal ons leed niet verzachten, wanneer het wordt vergeleken bij de grootheid der ons omringende natuur; — maar waarom kan 't ons niet leeren onzen blik te wenden om te zien welke schoonheid en welke liefde er toch nog over ons wordt uitgestort en aan ons wordt bewezen, trots het leed wat ons deert.

Wij waren altoos zoo gewillig uit Vaders hand de zegeningen te ontvangen, en altoos weer hebben we zoo gaarne onze beide handen wijd geopend gehouden, wanneer ons zegeningen toevloeden, die voor ons duidelijk als zoodanig waren te herkennen. Dadelijk echter zijn onze blaadjes bewogen, als de blaadjes van het kruidje-roer-mij-niet, wanneer ons iets overkomt wat een weinig hard en bitter voelt te dragen. Lang voor nog wij er ooit aan dachten, of misschien met het zenden van dit leed Vader geen wijze bedoelingen had, en ons hiermede iets trachtte te leeren, steken wij somwijlen het hoofd op, en vermeenen we dat ons groot onrecht is aangedaan.

Toch is dit niet zoo. Laten we deze les leeren, dat n.l. alles wat ons overkomt, zoowel leed als smart, evenals vreugde en geluk, een oorzaak heeft, en veelal is hetgene wat ons bejegt een gevolg van onze eigene daden. Laten we leeren te leven naar de wetten van het Evangelie, en menigmaal zullen we zien, dat we door den invloed daarvan veel leed en veel verdriet kunnen veranderen in geluk. Laten we ons herinneren dat de zegeningen van het Evangelie berusten op de onveranderlijke basis van de daaraan verbonden wetten, en dat geen enkel voorrecht door ons wordt verkregen, tenzij wij de daarvoor gegeven wet hebben gehoorzaamd.

Laat dit ons aansporen te zoeken naar Gods wetten, om dezelve, na ze te hebben gevonden, te gehoorzamen en in menigerlei opzicht kunnen die wetten ons de raadsele des levens onthullen en in ons een overtuiging verwekken van de volkomen betrouwbaarheid van het Godsbestuur en zodoende het peil van onze tevredenheid en geluk verhoogen.

Utrecht.

B. TIEMERSMA.

DE ZENDING IN ANDERE LANDEN.

In het nummer van 15 Januari maakten wij melding, dat het werk des Heeren in andere landen ook met snelle schreden vooruit gaat. Het is dan ook te begrijpen, dat de vijanden van dit werk hierdoor aangespoord werden, om iets te doen waardoor het zendingswerk zou kunnen belemmerd worden. Nu is men in Engeland begonnen, om vergaderingen te houden ter bestrijding van het „Mormonisme.” Dat er niet veel goeds gezegd wordt van dit volk is te begrijpen en wanneer men leest wat de couranten er over schrijven, dan zijn er nu in Engeland vele opgewonden gemoederen.

Ook nu is het alweer de oude geschiedenis, dat de zendelingen komen om de vrouwen en meisjes over te halen naar Zion te gaan en hun daar ook geld voor verschaft wordt, en dat het veelvoudig huwelijk toch bestaat. Men heeft de regeering in Engeland verzocht de zendelingen der Mormonen te weren.

Het is wel vreemd, dat men steeds blijft voortgaan met de zelfde beschuldigingen in te brengen. Deze zaak is door verschillende regeeringen onderzocht geworden en er werden geen termen gevonden, om het zendingswerk te beletten. Onze lezers in Utah zullen wel het hoofd schudden als zij weer lezen, dat die oude laster opnieuw gebezigd wordt.

In verschillende bladen in Nederland is melding gemaakt van hetgeen er in Engeland plaats heeft en er wordt natuurlijk meer gebruik van gemaakt, om tegen de „Mormonen” te waarschuwen. Wij twifelen niet of deze storm zal ook weer overdrijven, als zoo vaak voorheen gebeurd is, en het gevolg zal weer ten voordeele der Kerk zijn, daar personen een onderzoek naar onze leer en ons leven zullen doen en tot het besef komen, dat al die praatjes niets dan laster zijn.

Alvorens wij van de gebeurtenissen in Engeland vernamen en er in Nederland over geschreven werd, waren de artikelen in dit nummer vervat, reeds geschreven om geplaatst te worden. Wij zien nu dat zij ter gelegener tijd geschreven zijn en ongetwijfeld zullen bijdragen, om velen een beter begrip te geven van het zendingswerk en dat wij niet zulke slechte dingen beoogen als ook nu weer gezegd wordt.

De President van de London-Conferentie onzer Kerk, ouderling Monson, heeft zich per request tot de regeering van Engeland gewend, met het verzoek de zaak grondig te onderzoeken, maar dan ook verslag van de uitkomst te geven.

Een onpartijdig onderzoek wordt door de Heiligen der Laatste Dagen niet gevreesd, maar zelfs verlangd.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
W. M. J. DE BRIJ

HET EMIGREEREN.

Reeds meermalen is door ons in „De Ster” geschreven over de moeilijkheden die de emigranten in Utah en andere staten wachten. Wij willen ook in dit nummer iets over deze zaak schrijven, daar wij vrij tegenover onze lezers wenschen te staan en geen invloed, met betrekking tot het emigreeren, willen uitoefenen, maar een ieder integendeel op de moeilijkheden en bezwaren willen wijzen.

Wanneer men wil emigreeren, dan gaat men geheel vrijwillig en op eigen verantwoording. Men gaat naar een ver en vreemd land en er is gewoonlijk weinig gelegenheid om terug te keeren, daar de reiskosten niet zoo gering zijn en als men eenmaal een goede betrekking heeft, dan wil men gewoonlijk niet zooveel geld uitgeven voor een uitstapje naar het oude vaderland. De emigranten moeten zich dus voorstellen, dat zij hun vaderland, familie en vrienden nooit wederzien.

Verder moet men niet vergeten, dat zij die geen Engelsch kunnen, die taal eerst moeten leeren. Voor jeugdige personen zal dat wel niet veel bezwaar opleveren, maar oudere personen moeten bedenken, dat voor hen de kans, om de taal goed te leeren, zeer gering is en dat vele moeilijkheden oplevert. Een niet bekend zijn met de Engelsche taal is van veel invloed op de werkzaamheden en is soms oorzaak, dat een andere werkkring moet gekozen worden als men in het vaderland had; ook zal de omgang met bureu en vrienden daardoor moeilijk zijn en men zal vaak de hulp van anderen behoeven voor het doen van inkoop, of voor het verrichten van zaken. Ook is de lectuur gewoonlijk in de Engelsche taal en in de vergaderingen wordt er in de Engelsche taal gesproken en gepredikt.

Ook de gewoonten zijn anders als in het vaderland en men gevoelt zich in den beginne als een vreemdeling onder een vreemd volk. In Utah, en in vele andere staten van Amerika, wonen verschillende naties en zij allen hebben hunne eigenaardigheden, gevoelens, gewoonten en karaktertrekken, hun landaard eigen. Als men dit alles niet in aanmerking neemt, dan kan men al zeer gemakkelijk verkeerde gevolgtrekkingen maken en in moeilijkheden geraken.

Als er soms bloedverwanten of vrienden goede betrekkingen hebben, dan is het niet altijd zeker, dat zij die later komen ook zeer spoedig in alles voorspoedig zullen zijn. Als het de nieuwe emigranten dan niet dadelijk voor den wind gaat en zij zien hoe anderen maatschappelijk in betere omstandigheden verkeerden, dan komen er wrevelige of verkeerde gedachten in hen op en ontstaat er wel eens een gevoel van ontevredenheid. Men moet echter niet vergeten, dat ook die personen misschien moeilijkheden gehad hebben.

Soms verwachten emigranten in de nieuwe wereld alles gemakkelijk te vinden en hebben zij verkeerde voorstellingen van den toestand aldaar gemaakt. Teleurstellingen zijn dus mogelijk.

Men moet verder de menschen nemen zooals ze zijn, niet zooals ze wezen moeten en ook in Amerika is men niet volmaakt.

Met betrekking tot de Kerk willen wij opmerken, dat in verschillende landen gebouwen door de Kerk werden aangekocht en alles wordt gedaan om vertrouwen in het volk en de leden der Kerk te boezemen. Ook in Nederland bezit de Kerk een eigen gebouw, het is gelegen aan den hoek van de St. Janstraat en de van Spaanstraat te Rotterdam. Wanneer men in Nederland sterft dan zal dat geen invloed hebben op onze zaligheid en wanneer er tempelwerk verricht moet worden, dan kan en zal dat gedaan worden.

Wij kunnen niemand werk of iets dergelijks beloven en onder geen voorwaarden verschaft de Kerk geld of middelen om te emigreeren.

De wetten der Vereenigde Staten, met betrekking tot het emigreeren, zijn zeer streng en het is de plicht van een ieder die wetten gehoorzaam te zijn en wij geven onze goedkeuring niet aan iets, dat instrijd met die voorschriften is. Het schijnt dat in de toekomst de emigratiewetten zelfs nog strenger zullen worden.

Om onze lezers met sommige bepalingen bekend te maken, laten wij hier eenige inlichtingen volgen, onlangs door ons ontvangen, en mij raden een ieder aan in overeenstemming daarmee te handelen, daar anders moeilijkheden of terugzending te wachten zijn.

Personen onder den leeftijd van 16 en boven de 60 jaren zullen niet toegestaan worden in de Vereenigde Staten te landen, als zij niet aan de volgende voorwaarden voldoen: Een kind onder de 16 jaren moet ten minste door een der ouders vergezeld worden en vrij van besmettelijke ziekten zijn. De toestemming der ouders, dat het kind met iemand anders kan emigreeren is niet voldoende.

Als men toch kinderen van anderen mede wil nemen, dan moet men die eerst wettelijk adopteeren.

Als familieleden in Amerika voldoende middelen hebben, om borg te staan dat zij die ouder dan 60 jaren zijn, verzorgd zullen worden en niet ten laste der regeering komen, dan kunnen rangschikkingen voor hunne emigratie gemaakt worden, maar vooraf moeten de noodige papieren eerst in orde gemaakt worden.

Ieder emigrant moet ten minste in het bezit zijn van 30 dollars (75 gulden), anders kan hem of haar het land belet worden.

Ieder emigrant mag 130 ponden bagage met zich hebben, als zij meerder met zich hebben, dan moet er extra voor betaald worden voor het vervoer per spoor in Amerika. De kosten hieraan verbonden moeten niet te gering geschat worden.

Wij ontvingen eenige dagen geleden de volgende instructies van het Eerste Presidentschap der Kerk, met betrekking tot het emigreeren, en wij verzoeken een ieder daar acht op te geven:

„Iedere emigrant moet voorzien zijn van een beëdigde verklaring (affidavit), hun door familie of vrienden in Amerika verschaft, dat de emigrant na aankomst niet ten laste der regeering zal komen en in ziekte verzorgd zal worden.

Wij gevoelen ook, dat het eene zeer onwijze zaak is voor jonge meisjes, om alleen, zonder vergezeld te zijn van een manlijk lid der familie, naar Amerika te komen, als zij hunne ouders in Europa achterlaten.

Het is ook in strijd met eene onlangs in werking getreden emigratie wet, dat eene vrouw, met of zonder hare kinderen, naar Amerika gaat en haar echtgenoot in Europa achterlaat.”

Nu, wij raden de leden onzer Kerk in deze Zending en in Amerika aan, deze raadgevingen niet uit het oog te verliezen. Wij willen en mogen onze hulp en goedkeuring niet schenken aan iets dat in strijd daarmee is. Door verkeerde opgaven of op andere bedriegelijke manieren de emigratiewetten te ontduiken is zeer verkeerd en bedriegelijk. Zij die zulks doen zullen de gevolgen daarvoor moeten dragen. Laat niemand eigenzinnig zijn, maar ook met betrekking tot het emigreeren naar raad luisteren en den wetten gehoorzamen.

Onzen lezers in Amerika raden wij aan, hunne familieleden en vrienden tijdelijk van de noodige papieren te voorzien, wanneer zij verlangen, dat zij naar Amerika komen.

Zend ons onmiddellijk bij verhuizing uw juiste adres, zoodat gij „De Ster” geregeld kunt ontvangen.

MORMOONSCH E M I G R A T I E .

Daar er nog steeds personen zijn die valsche geruchten verspreiden omtrent de mormoonsche emigraties, en zij natuurlijk steeds meer drukte over deze zaak maken als noodig is, zoo willen wij ook nu weder eenige cijfers vermelden, zooals wij dat deden in „De Ster” van 1 Maart 1909. Wij willen even opmerken, dat gewoonlijk gezegd wordt, dat de zendelingen der Kerk steeds trachtende zijn vrouwen en meisjes naar Utah te lokken, en dat wel met verkeerde oogmerken. Zelfs zonder de getuigenissen der Nederlanders, in Utah woonachtig, in aanmerking te nemen, zal een onpartijdig onderzoek onzer leer en vooral van onze emigraties, al zeer spoedig het onredelijke van dit argument doen zien.

Zij die met het zendingswerk bekend zijn weten, dat het emigreeren niet wordt aangemoedigd, en dat het getal der emigranten niet zeer groot is, wat wel het geval zou zijn als de geruchten omtrent ons verspreid, waarheid bevatten. Ook is het een feit, dat, waar het aantal leden der Kerk steeds blijft toenemen, het aantal emigranten niet in die zelfde verhouding blijft toenemen, maar zelfs minder wordt. Het aantal leden der kerk vermeerderde in 1907 met 279 personen, en er emigreerden 135 personen naar Utah; in 1908 nam het aantal leden toe met 240 en er waren toen 89 emigranten; in 1909 vermeerderde het ledental met 242 en emigreerden er 118 personen. In 1910 vermeerderde het aantal leden met 306 en emigreerden er slechts 58 personen. Het aantal emigranten stond in het verleden dus niet altijd in de zelfde verhouding tot het aantal nieuwe leden der Kerk.

Van de 58 emigranten in 1910 naar Amerika vertrokken, waren er 10 kinderen onder de 12 jaren, 1 jongen tusschen 12 en 16 jaren, 1 meisje tusschen 12 en 16 jaren, 15 meisjes boven 16 jaren, 12 jongens boven 16 jaren; 8 gehuwde mannen en 11 gehuwde vrouwen. Neemt verder in aanmerking, dat onder die 15 meisjes boven de 16 jaren er drie waren ouder dan 35 jaren, en men komt tot een zeer beduidend klein getal van meisjes; en er kan geen sprake zijn van eene blanke slavinnen handel of iets dergelijks. Maar als men dan deze emigranten gaat groepeeren, dan zal men tot de ontdekking komen, dat die meisjes tot families behooren en met hun vader en moeder, of met een van beide, emigreerden en er dus geen sprake kan zijn van eene ontroofing of wegvoering van jonge dochters. Ook vertrokken vele dezer emigranten, om zich in Utah met hunne familieleden te hereenigen, wat ook pleit ten voordeele van onzen handel en wandel in Zion, want het zouden al zeer ontaarde ouders moeten

zijn, die hunne dochters naar Utah lieten komen, als zij bij ondervinding hadden, dat hun daar een slecht en onzedelijk leven wachten zou.

Wij willen niet verder over deze zaak schrijven, alleen opzettelijke belasting, vooroordeel of godsdiensthaat kan nog blijven waarschuwen tegen de zendelingen, of het zendingswerk in verband brengen met onzedelijke doeleinden. Wij willen nog even opmerken, dat ook enkele van die 58 emigranten uit België atkomstig waren en daar is in ons verslag melding van gemaakt, aangezien België een deel van deze Zending is. Uit Nederland emigreerden er dus in werkelijkheid minder dan 58. Ook vertrokken er enkele onzer leden naar Amerika, maar niet naar Utah, doch zijn in New-York woonachtig. Onder alle godsdiensten zijn er leden die hun vaderland verlaten, om zich maatschappelijk te verbeteren en ook kan men dit den Heiligen der Laatste Dagen niet ten kwade duiden.

Wij herhalen ook nu, wat wij zoo vaak reeds gezegd hebben, dat wij geen onpartijdig onderzoek vreezen, maar integendeel begeeren, want hoe meer en beter men met de leer, het leven en de emigratie van de Heiligen der Laatste Dagen bekend wordt, des te meer en duidelijk zal blijken, dat slechts goede bedoelingen dit volk bezielen en het steeds strevende is naar hooger en beter dingen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

In de Nieuwe Rotterdamsche Courant van Dinsdag 10 Januari verscheen een artikel onder „Kerknieuws”, waarin op waardeerende wijze over „De Mormonen en het huwelijk” gesproken. Er wordt naar eenige nummers van „De Ster” van den vorigen jaargang verwezen, waarin over reinheid van leven en zedelijkheid geschreven werd.

Wij waardeeren ten hoogste dit onpartijdig artikel in een voornaam blad als de N. R. Courant, en twijfelen niet of het zal veel bijdragen tot het doen verdwijnen van vooroordeel en verkeerde voorstellingen.

Dit nummer van ons tijdschrift bevat voornamelijk onderwerpen over emigratie en wij hopen, dat de wenken en raadgevingen hierin vervat, ter harte genomen zullen worden.

Wij dachten dat het goed was de eerste nummers van dezen jaargang voor bepaalde onderwerpen te gebruiken, zoodat verschillende inlichtingen over dezelfde onderwerpen in het zelfde nummer gevonden kunnen worden.

DE ZENDING DER ZENDELINGEN.

De zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gaan uit om het Evangelie te prediken. Zij verkondigen dat God leeft, dat Jezus de Christus, de Zoon van Cod is; dat de wederkomst des Heeren nabij is en Zijne Kerk wederom opgericht, zoodat een volk kan voorbereid worden voor Zijne komst; dat de menschen zich moeten bekeeren van hunne zonden en ongerechtigheden en verder moeten trachten Gods geboden te onderhouden; zij maken bekend, dat de Heiligen der Laatste Dagen de zelfde kerkelijke organisatie hebben als de eerste Christelijke Kerk en de verordeningen op de zelfde manier worden verricht als in die dagen. Wij gelooven niet dat iemand bezwaren tegen die dingen kan inbrengen en er niets in is, dat ten nadeele der menschen kan zijn.

Op maatschappelijk gebied onderwijzen zij de leden der Kerk in alles voorbeelden te zijn, de wetten te gehoorzamen en zich wetenschappelijk en geestelijk te ontwikkelen, zoodat zij betere zonen en dochters, mannen en vrouwen, en betere burgers worden. Het gebruik van sterken drank, tabak en andere voor het lichaam schadelijke dingen wordt tegen gegaan en in de geschriften der Kerk is duidelijk vermeld, dat onzedelijkheid een gruwel in de oogen des Heeren is en dat leden die in overtreding zijn en zich niet bekeeren, ten slotte uitgeworpen moeten worden. Getuigenissen van leden der Kerk, en ook van personen die niet tot de Kerk behooren, zijn vaak in ons tijdschrift opgenomen geworden, en zij verklaren met nadruk, dat het volk in Utah ook inderdaad in overeenstemming met die beginselen leeft. En wij willen ook hier opmerken, dat als regel de personen die zich in deze Zending bij de Kerk hebben aangesloten, ook daardoor beter geworden zijn en de maatschappij daardoor beter geworden is.

Nu zijn er nog steeds personen die beweren, dat de zending der zendelingen voor onedele doeleinden is en het zedelijk peil van het volk in Utah niet zeer hoog staat. Wij allen zijn bekend met de praatjes die daaromtrent in omloop zijn.

Nu willen wij over deze zaak eenige opmerkingen maken, die voor redelijke wezens krachtiger bewijzen zullen zijn dan losse beweringen.

De zendelingen onzer Kerk gaan voor eenige jaren op zending zonder eenige vergoeding voor hunnen arbeid en zij betalen zelf alle onkosten aan hun onderhoud verbonden. Onder die zendelingen zijn er ook vele gehuwden, maar daar de onkosten te groot zouden zijn om hunne families mede te nemen, zoo laten

zij die tehuis achter. Is het nu niet onredelijk te denken, dat gehuwde mannen en vaders eenige jaren lang op zending gaan, en dat nog wel ten koste van groote opofferingen, en dan hunne vrouwen en dochters in zulk eene slechte en onzedelijke omgeving zouden achterlaten, als gewoonlijk door onze bestrijders gezegd wordt. Gevoelt een ieder niet, dat het de grootste onzin is te beweren, dat mannen een nieuwe taal gaan leeren, een paar jaren de moeilijkheden aan een zending verbonden gewillig dragen en tevens hunne vrouwen en dochters in de handen van onzedelijke mannen achterlaten om vrouwen en meisjes te beïnvloeden, om naar Utah te gaan, niet voor hun voordeel, want zij zijn op zending, maar voor hen in wier handen hunne vrouwen en dochters zich reeds bevinden. Dit is immers onzin en niemand zou die doen.

Verder zijn er enkele vrouwen geweest die met hunne mannen op zending kwamen, maar na korter of langer tijd weer huiswaarts gingen, terwijl hunne mannen op zending bleven. Is het nu niet redelijker te gelooven, dat die vrouwen eerder op zending hadden gebleven, als het lot der vrouwen in Utah zoo droevig is als soms gezegd wordt.

Vele vrouwen en meisjes, in Utah woonachtig, maakten een reisje naar Europa, maar nimmer spraken zij over den slechten toestand in Utah, maar waren integendeel met blijdschap en dankbaarheid vervuld over de voordeelen en zegeningen die zij aldaar genoten.

Wij zouden verder kunnen vermelden, dat Nederlanders reeds meer dan eens naar hun vaderland op zending zijn gekomen en de meeste hunner waren gehuwd. Verder dat sommige Nederlandsche vrouwen, in Utah woonachtig, hun oude vaderland in het verleden hebben bezocht, maar steeds verheugd waren als zij weer naar Utah terugkeerden. Voorheen hebben wij enkele hunner getuigenissen in „De Ster” geplaatst. Zoo zouden wij verder over dit onderwerp kunnen uitwijden, maar die maar even nadenkt en alles in aanmerking neemt, zal moeten toestemmen, dat het onredelijk is te beweren, dat de zending der zendelingen voor een onedel en onchristelijk doel is.

ONTSLAGEN.

Ouderling Theodorus J. B. N. Korthals is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen.

Hij arriveerde te Rotterdam 17 Juni 1908 en heeft sedert dien tijd in de Arnheemsche, Rotterdamsche en Amsterdamsche conferentie gearbeid.

DE ZUSTERS-HULPVEREENIGING.

Het werk door de Zusters-Hulpvereenigingen verricht, wordt soms niet genoeg naar waarde geschat. Ook in ons zendingsveld kan er door onze zusters veel gedaan worden tot onderlinge ontwikkeling en tot hulp der armen. Waar er afdeelingen der Zusters-Hulpvereeniging zijn, is er een groot veld om te arbeiden en als in de juiste richting, met het goede doel voor oogen, gewerkt wordt, dan zullen ook goede resultaten verkregen worden.

Wij laten hier een kort verslag volgen van hetgeen door de Zusters-Hulpvereeniging te Rotterdam gedurende het jaar 1910 verricht is.

Er werden 145 kleedingstukken, 269 eieren, 21 flesschen melk en voór ongeveer f 4.38 diverse artikelen uitgegeven. Met Kerstmis werden 124 K.G. aardappelen, 41 K.G. groenten en 68 pond vleesch uitgereikt. Als men in aanmerking neemt, dat de kleedingstukken door de zusters op hunne samenkomsten vervaardigd zijn en door het verzamelen van oud papier, postzegels, lood en zilverpapier de kas omtrent f 20.— rijker werd, dan ziet men duidelijk wat door samenwerking kan gedaan worden.

De presidente, zuster H. Honig, dankt uit aller naam een ieder die heeft geholpen en bijgedragen, om menige zieke en behoeftige te helpen.

OVERLEDEN.

SCHOUTEN. — Te Salt Lake City is op 27 September 1910 overleden Cora Schouten, dochtertje van Adrianus Schouten en Lena Schouten—van Leeuwen. Zij werd geboren op 15 Aug. 1910.

VREEKEN. — Te Salt Lake City is op 11 December 1910 overleden Anthonia Sophia Vreeken, dochtertje van Abram Vreeken en Maria Vreeken—Goemaat. Zij werd geboren op 14 Maart 1907.

INHOUD.

Het Emigreeren voorheen en thans	Blz. 33	In ons eigen Zendingsveld . . .	Blz. 45
Stemmen uit Utah	" 36	De Zending der Zendingen . . .	" 46
Tevredenheid	" 38	Ontslagen	" 47
De Zending in andere Landen . . .	" 40	De Zusters-Hulpvereeniging . . .	" 48
Het Emigreeren	" 41	Overleden	" 48
Mormoonsche Emigratie	" 44		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.